

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. P.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. OAM-165/LE-LE05-LE05-2015, e. č. L010170, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2016, č. j. 75 Az 10/2015 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho výše specifikované rozhodnutí a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/199 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje a doplňkovou ochranu pro neexistenci důvodu podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

Krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil proto, že příslušným státem pro posouzení žalobcovy žádosti je podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č.

604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepracované znění), dále jen „dublinské nařízení“, nebo „nařízení“, Spolková republika Německo, neboť tam žalobce podal svoji první žádost o mezinárodní ochranu. Je sice pravděpodobné, že řízení o mezinárodní ochraně v Německu již skončilo, neboť žalobce opustil jeho území, ale s jistotou to konstatovat nelze, neboť ve spisu o tom nejsou žádné podklady a stěžovatel se touto otázkou nezabýval. Kromě toho žalobce poukazoval na dokumenty, které přiložil k žádosti o azyl v Německu, avšak ani těmi se stěžovatel nezabýval, zejména nezjišťoval, o jaké doklady se jedná a jaká je jejich relevantnost pro řízení v České republice. Stěžovatel si je měl po zvážení jejich významu případně od německé strany vyžádat.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí důvody podřaditelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s“). Domnívá se také, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§104a s. ř. s.), neboť se jedná o zásadní pochybení krajského soudu, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Závěry krajského soudu nemají oporu v zákoně a jsou v rozporu s ustálenou a jasnou soudní judikaturou.

Stěžovatel předně nesouhlasí, že státem příslušným k projednání žalobcovy žádosti je Spolková republika Německo, neboť považoval za racionální a hospodárné posoudit žalobcovu žádost podanou v České republice a meritorně o ní rozhodnout již s ohledem na to, že byla podána osobou nalézající se ve výkonu trestu odnětí svobody v délce trvání 8 let, tedy s výhledem jeho výkonu do roku 2020; proto stěžovatel nepřistoupil k oslovení Spolkové republiky Německo s žádostí o převzetí žadatele. Upozorňuje na judikaturu Soudního dvora EU, dle které může posoudit žádost o azyl i stát, který není dle dublinských kritérií příslušný. Stěžovatel odkazuje také na čl. 17 dublinského nařízení, který umožňuje odchýlit se od kritérií stanovených nařízením a také na čl. 21 a 23 nařízení, které upravují možnost, nikoli povinnost, členského státu, v němž byla podána žádost, požádat jiný členský stát o převzetí žadatele. Kromě jiného zmiňuje také čl. 29 nařízení, v němž jsou stanoveny lhůty k převzetí žadatele (max. 1 rok), které by s ohledem na umístění žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody nebylo lze dodržet, a příslušnou k posouzení žalobcovy žádosti by tak byla po uplynutí této lhůty Česká republika. S ohledem na uvedené nesouhlasí ani se závěrem soudu, že pochybil, nezjišťoval-li stav řízení zahájeného v Německu.

Pokud jde o žalobcem zmiňované dokumenty, které měl předat německým orgánům, žalobce v průběhu řízení objasnil jejich povahu a sdělil, že se jednalo o dokumenty ohledně dětí, které byly nelegálně adoptovány do zahraničí. Stěžovatel s ohledem na všechna zjištění nepřikročil k opatření těchto dokladů, neboť ze žalobcových slov jednoznačně vyplynulo, že jimi nelze doložit souvislost jeho obav z tvrzeného vyhrožování a pronásledování. Pokud tedy žalobce žádnou takovou souvislost neuvedl, nelze postup zvolený stěžovatelem označit jako nezákonný, neboť vycházel z logického předpokladu, že opatřované materiály nebudou relevantním podkladem ve věci. Závěry vyslovené ve správním rozhodnutí mají oporu ve spisovém materiálu a vycházejí z dostatečně zjištěného stavu věci. Stěžovateli tak není zřejmé, proč jej soud zavázal povinnostmi, které nemají oporu v právních předpisech. S ohledem na vše uvedené navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil souhlas s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout. Poukázal na svou předchozí žádost o azyl podanou v Německu a na důvody pro preferenci tamního řízení.

Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s. *a contrario*) musel zabývat její přijatelností. Institut přijatelnosti je zakotven v ustanovení § 104a s. ř. s. a dále rozveden v judikatorní rovině – viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, www.nssoud.cz. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že v případech, kdy *kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stojí na důvodech dosud výslovně Nejvyšším správním soudem neřešených, které přesahují rámec konkrétního případu, byla přijata k věcnému projednání.

Poté, co byla kasační stížnost shledána přijatelnou, mohl se Nejvyšší správní soud zabývat zde uvedenými důvody, přičemž důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a těchto uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Předně se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Z konstantní judikatury zdejšího soudu plyne, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 – 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze pak obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 78). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze dále považovat ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, a dále taková rozhodnutí, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových

okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

Žádná z takto specifikovaných skutečností však v nyní posuzované věci nenastala. Napadené rozhodnutí krajského soudu je sice velmi stručné, nicméně samotná stručnost ještě neimplikuje nepřezkoumatelnost ve výše naznačeném smyslu. Krajský soud své závěry, proč považoval rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné, a proč dospěl k závěru o nedostatečném zjištění skutkového stavu, odůvodnil. Ačkoli mohlo být odůvodnění krajského soudu důkladnější, v testu přezkoumatelnosti obstojí. Pouhý nesouhlas stěžovatele se závěry vyslovenými v napadeném rozsudku nepředstavuje jeho nepřezkoumatelnost.

Nejvyšší správní soud uvádí, že ačkoli souhlasí s výrokem napadeného rozhodnutí, musí korigovat odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu. Takový postup je možný s ohledem na usnesení rozšířeného senátu, jenž v usnesení ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, vyslovil, že *„[z]ruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“* Důvody, pro které zrušil krajský soud rozhodnutí stěžovatele, byly dva. Krajský soud jednak vyhodnotil napadené rozhodnutí jako nezákonné pro nesprávné zjištění skutkového stavu, neboť stěžovatel nezjistil, jaký byl výsledek azylového řízení v Německu, a jednak jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nezabýval-li se stěžovatel podklady předloženými žalobcem v řízení o jeho žádosti podané v Německu. Nejvyšší správní soud uvádí, že první z těchto důvodů obstojí, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí však shledána nebyla.

S krajským soudem je třeba souhlasit v tom, že stěžovatel nesprávně zjistil skutkový stav věci, protože nezkoumal, zda a jak bylo rozhodnuto o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu v Německu. Takovým postupem zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti. I když se jeví pravděpodobným, že řízení o žalobcově žádosti vedené v Německu bylo buďto zastaveno, nebo byla tato žádost zamítnuta, nelze mít, s ohledem na to, že stěžovatel žádným způsobem výsledek neověřil, tuto skutečnost postavenou najisto. Nelze ani vyloučit, že žalobci již byla přiznána mezinárodní ochrana v Německu, a tudíž rozhodování o jeho žádosti v České republice by bylo za takového stavu bezpředmětné. Žalobce sám sice takovou informaci neuvedl, nicméně je třeba připustit i možnost doručení takového rozhodnutí způsobem nespojeným se skutečným oznámením jeho obsahu žalobci; tj. je možné, že bylo vydáno rozhodnutí, o němž žalobce neví. Bylo tedy povinností stěžovatele dotázat se Spolkové republiky Německo na výsledek řízení o žalobcově žádosti; to plyne z § 19 azylového zákona. Poněvadž tak stěžovatel neučinil, nezjistil ani možné důvody nepřípustnosti žádosti (§10a zákona o azylu), ani nemohl posoudit příslušnost České republiky k rozhodování o žalobcově žádosti; tím zatížil své rozhodnutí zásadním pochybením, které mohlo ovlivnit výsledek řízení.

Krajský soud však pochybil, když považoval rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné proto, že se nezabýval dokumenty, které žalobce předložil ke své

žádosti podané v Německu, případně, že si je nevyžádal. Nejvyšší správní soud ze spisu a napadeného rozhodnutí zjistil, že rozhodnutí stěžovatele takovou vadou netrpí. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí popsal, o jaké dokumenty se jednalo (seznam dětí adoptovaných do zahraničí), a po posouzení všech okolností věci dovodil, že z předmětných dokumentů nebude lze zjistit žádné azylově relevantní informace, pročež o ně německou stranu nežádal. V takovém postupu nevidí Nejvyšší správní soud žádné pochybení.

Krajský soud učinil nesprávný závěr také v otázce příslušnosti Spolkové republiky Německo k posuzování žalobcovy žádosti, kterou považoval za jednoznačnou. Ačkoli krajský soud vycházel z dublinského nařízení, neaplikoval jej v celé jeho šíři. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že situace žalobce je specifická, odpykává-li si na území České republiky trest odnětí svobody, jenž mu skončí až v roce 2020. Stěžovatel správně poukázal na čl. 29 odst. 2 dublinského nařízení upravující lhůty pro předání žadatele, které by v důsledku uvedeného nebylo lze stihnout. Proto, pokud nebylo o žalobcově předchozí žádosti v Německu rozhodnuto, bylo by na místě využít diskrečního oprávnění státu podle čl. 17 nařízení a rozhodnout o žalobcově žádosti v České republice. Přestože byla tato otázka posouzena krajským soudem nesprávně, nemění to ničeho na závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. O žádosti žalobce mohl stěžovatel podle čl. 17 nařízení rozhodovat pouze za situace, zjistil-li by k tomu podmínky, tedy stav žádosti v Německu. Jinak by byl jeho postup podle čl. 17 nařízení předčasný a nezákonný.

Nelze ani přehlédnout, že z rozhodnutí žalovaného není patrno, že by podle daného ustanovení postupoval. Stejně tak ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 1. 2016 stěžovatel nic takového neuvedl. Jestliže žalovaný založí svou pravomoc k rozhodnutí na čl. 17 nařízení, je náležitostí vydaného správního rozhodnutí uvedení a zdůvodnění této skutečnosti (§ 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 9 zákona o azylu).

S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že ačkoli odůvodnění rozsudku krajského soudu trpí několika vadami, v podstatné míře obstojí, když krajský soud správně vyhodnotil napadené rozhodnutí jako nezákonné pro nedostatečné zjištění stavu věci, pročež je zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozsudek krajského soudu zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Úkolem stěžovatele v dalším řízení tak bude zjistit, jak bylo rozhodnuto o žalobcově žádosti v Německu, a s ohledem na toto zjištění náležitě odůvodnit, proč má za to, že je k rozhodování o žádosti podané v České republice dle dublinského nařízení příslušný.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu